

‘DE STATUS VAN ARTSEN IS IN BOSNIË VEEL HOGER’

BEELD: DE BEELDREDAKTIE, DIEDERIK VAN DER LAAN

DE FOTO IS HELAAS
NIET BESCHIKBAAR
VOOR INTERNET

Naam: **Arifa Moons-Pasic**

Leeftijd: **31**

Geboorteplaats en -land: **Sarajevo,
Bosnië en Herzegovina**

Nationaliteit: **Nederlands**

Naar Nederland gekomen in: **1992**

Basisopleiding: **het eerste jaar in
Sarajevo, daarna de volledige
basisopleiding in Nijmegen**

Vervolgopleiding: **(voor)opleiding tot
longarts aan de VU Amsterdam**

Specialisme: **longziekten**

Nu werkzaam in: **VUmc, Amsterdam**

‘**D**e verschillen in opleidingswijze vielen mij meteen op. In Bosnië gaat het rechthoe, rechtaan. Je gaat meteen in het eerste jaar het ziekenhuis in en werkt met echte patiënten. Geen simulaties en oefeningen met poppen of op medestudenten. Je volgt een vak een halfjaar of driekwart jaar. Hier is alles verdeeld in blokken. Daar moest ik wel aan wennen.

De status van artsen is in Bosnië veel hoger. Ze trekken je bevindingen niet in twijfel. Hier hebben patiënten zelf al een diagnose gesteld. Ze komen binnen met een stapeltje afdrucken van internet en eisen een bepaalde behandeling. Dat maakt het werk hier wel moeilijker dan in Bosnië.’

‘Nadelen van mijn achtergrond heb ik eigenlijk nooit ervaren. Maar ik heb er ook zelf voor gezorgd dat ik goed geïntegreerd ben. Ik heb de taal snel geleerd. Ik heb interesse in het land en heb veel vriendschappen gesloten. Waarschijnlijk heb ik het ook gemakkelijker gehad omdat ik Europees ben en moderne

opvattingen heb. Ook heb ik het gemakkelijk gehad omdat ik van dezelfde leeftijd was als mijn studiegenootjes. Voor veel vluchtelingen is dat anders.’

‘In het begin was het moeilijk te accepteren dat ik hier was. Ik moest vanwege de oorlog gedwongen uit Bosnië vertrekken. Mijn studentenleven daar was net begonnen. Hier moest ik heel erg wennen. De eerste tijd zat ik in asielzoekerscentra en had ik weinig contact met leeftijdsgenoten. Ik sprak de taal niet en kende de gebruiken niet. Toen wilde ik meteen terug zodra de oorlog voorbij was. Nu is dat anders. Ik heb vrienden gemaakt. Ik ben gewend aan de gewoonten; ik heb een baan gevonden, ben getrouwd en er is een kindje op komst.

Desondanks houd je diep van binnen twijfels. Als je kritiek krijgt, vraag je je toch af of ze die kritiek ook zouden hebben als ik hier geboren was. Ik blijf het accent houden, ik blijf allochtoon.’ << RC